

Kéz a kézben

Vékás Éva fordítása

Péntek estére társaságot hívtunk. Hét házaspárt, néhány elvált nőt és férfit, meg a feleségem négy tanítványát. Feleségem fizikát és kémiát tanít a nemrég betelepülteknek, azoknak, akik tovább szeretnék képezni magukat, vagy foglalkozásukat megváltoztatni, hogy mielőbb beilleszkedjenek annak az országnak a rendszerébe, amely ezentúl az otthonuk lesz. Mindenkit este nyolc órára hívtunk, és fél kilenckor már olyan nagy zűrzavar uralkodott a házban, hogy a macskánk nem merészelt kimászni a faliszekrényből, amelybe még akkor húzódott be, amikor az első vendégek beköpögtak az ajtón. Az utolsó vendégek, egy japán házaspár, kilenckor érkeztek. Sokáig hajlongtak az ajtó előtt, és elnézésünket kérték, amiért késnek, de végül sikerült őket bevezetnem a házba. Azt is sikerült megértenem, mit szeretnének inni – a nő paradicsomlét kért, a férfi sört rendelt – és, miután bemutattam őket a körülöttünk álló embereknek, elindultam tiszta poharak után kutatni. Kinyitottam a konyhaajtót, hát ott álltak, pontosan a helyiség közepén, a feleségem és egy vörösésbarna férfi, kézen fogva.

Á, mondta a feleségem, pont a legjobbkor jöttél. Ó Ahmed.

Továbbra is kézen fogva álltak, és úgy tűnt, nem áll szándékukban szétválni.

Ahmed a tanítványom, mondta a feleségem.

Ahmed nem szólt semmit.

Megérkeztek Haruki és Hiroko, mondtam, de a szobában nincs több tiszta pohár.

Van az ebédlő vitrinjében, mondta a feleségem. Elfordította a fejét, és Ahmedra lesett a félig lezárt szemhéján keresztül.

Engem, amennyire visszaemlékszem, soha nem nézett így. Szeme vagy tágra nyílt, vagy egészen csukott volt, és sohasem remegett meg a szemhéja kizárólag az én számomra.

Mire vársz, kérdezte a feleségem, a poharak a vitrinben vannak, nem hallottad?

Hozhatnék valami italt Ahmednek is, mondtam, amennyiben megmondja, mit szeretne inni.

Ahmed nem iszik, mondta a feleségem.

Nem volt tovább miért húznom az időt. Elindultam az ebédlő felé. Útközben lecsippentettem két szem szőlőt a mosogatógépen álló tálból. Mielőtt kimentem volna, megfordultam. A feleségem és Ahmed továbbra is kézen fogva álltak. Virágos tisztáson tudtam őket elképzelni, óriási narancssárga napkoronggal, amely a horizont mögé süllyed. Az esti szellő lengetné feleségem virágos szoknyáját, és lebegtetné Ahmed zöldes ingét. Valószínűleg valamilyen madarak is lennének itt valahol. A padot is elképzeltem, amin ülök, és mindezt nézem. Akkor becsuktam a konyhaajtót. Hol a söröm, kérdezte Haruki széles mosollyal, és hozzátette, hogy Hiroko meggondolta magát, egy kis vörösbort inna. A vörösbort jó, mondta Haruki. Akárcsak a keserű csokoládé, tette hozzá Hiroko. A vitrin hátsó részén tükör van, és amikor a poharakért nyúltam, azt hittem, hogy megérintem a saját arcom. Mégis a poharakat fogtam meg: Harukinak magas és sekély borospoharat, Hirokónak olyat, mint egy fél lábon álló gólya. Mindketten egyszerre hajoltak meg, megfordultak, és az asztal felé indultak, amelyen az ital állt. Becsuktam a vitrint, és a konyhaajtó felé hajoltam. Semmi sem hallatszott.

*

Haruki és Hiroko érkeztek utolsónak, és feltételezem, hogy ez volt az oka annak, hogy tovább maradtak, mint a többiek. Maga a búcsúzkodás szertartása a bejárati ajtó előtt majdnem fél óráig tartott. Először meghajoltunk egymáshoz egymás előtt, ekkor Hiroko egy egész sor dicséretet mondott a borról, amit ivott, majd Haruki tartott egy ötperces dicsőítőszót a süteményről, amit feleségem készített a vendégek számára, akkor a feleségem kétszer is elverselte annak a gyümölcsös kalácsnak a receptjét, amelyet Hiroko oly nagyon élvezett, és Hiroko lassan ismételte utána, azt állítva, hogy mindent megjegyyez, és hogy fotogenikus az emlékezete. Fotografikus, mondta Haruki, és meghajolt előtte. Igen, mondta Hiroko, fotografikus fotogenikus az emlékezetem, és amit egyszer meghalok, bármi is legyen az, soha nem felejttem el. Hány tojás megy a tortába? – kérdeztem. Egy sem, mondta Hiroko, és meghajolt előttem. Lehet, hogy jobb lesz, ha lekezelünk, mondta a feleségem. Ásított, és fogai megcsillantak az

ajtó fölötti villanyégő fényében. Haruki elfogadta a kinyújtott kezét, és meghajolt. Ha így folytatjuk, mondtam, megvárjuk a hajnalt. Ó, mondta Haruki, nincs szebb a Fudzsi hegynél hajnalban. Jó éjszakát, mondtam, és megcsókoltam Hiroko arcát.

Megvártuk, amíg a gépkocsi eltávolodik, és bementünk a házba. Mindenfelé, minden szabad felületen poharak, tányérek, összegyűrt szalvéták, tálák és tálak álltak. Süteménydarabkák pattogtak a lábunk alatt. Az asztalon az italosüvegek üresek voltak, csak a vermut maradt érintetlen. Gyűjteni kezdtem a poharakat, a tányérokat, és a mosogatógépbe sorakoztatni. A feleségem a fürdőszobába ment, és kicsit később hallottam, hogy mossa a fogát. Utána semmi sem hallatszott, amíg le nem húzta a vizet. Valaki füvezett a fürdőszobában, mondta, amikor visszajött a konyhába, és a kád szélén felejtette a jointot.

Ez nem fair, mondtam. A házigazdától előbb engedélyt kell kérni, és megkínálni az első slukkal.

Lehet, hogy a te idődben úgy volt, mondta a feleségem, most már más a szokás.

Mint például, siettem kimondani, az, hogy a feleség a férj előtt egy másik férfival áll kézen fogva.

Tudtam, mondta a feleségem. El tudom képzelni, hogy ez mennyire gyötört téged egész este. Az istenért, hát Ahmed a tanítványom!

Mit jelent ez, kérdeztem rá, eddig nem láttam olyat, hogy a többi diákkal fogtatók volna egymás kezét.

Nem volt idő, mondta.

Persze, hogy nem volt, folytattam, ha egyszer sem engedted el Ahmed tenyerét.

Nem igaz, ellenkezett a feleségem. Szvetlana, az orosz tanítványom is fogta a kezét egy ideig.

Az egyik kezét, mondtam, a balt, mert te nem akartad elengedni a jobbat.

Azt akarod mondani, mondja a feleségem, hogy egész este a kezem bámultad? Nem is csoda, hogy a vendégek úgy érezték, elhanyagoltuk őket.

Ha valakit elhanyagoltak, mondtam, akkor az én voltam.

A következő alkalommal megmondom Ahmednek, hogy a te kezed fogja, felelte a feleségem, hátha akkor a helyén lesz a szíved.

Kiment a konyhából, és a hálószoba felé vette az irányt. Hallottam, ahogy meggyűjtja a lámpát az éjjeliszekrényen, veszi le a takarót az ágyról, és lefeküdni készül. Megvártam, amíg eloltja a villanyt, körbejártam még egyszer a szobákat, amelyekben a vendégek voltak, találtam két poharat a cserepes kaktusz mögött, és bevitettem őket a konyhába. Az egyik edénybe ételt öntöttem a macskának, a másikat friss vízzel töltöttem meg. Halkan

odahívtam: micc, mondtam, micc-micc. Nem jött. Biztos behúzódtott már a takaró alá, odalapult a feleségemhez, és a tenyerét szaglássza. Leültem a székre, és az asztalra hajtottam a fejem. Először a homlokomat támasztottam neki, majd az arcom bal felével megérintettem a sima felületet, utána a jobbal, és elaludtam.

*

Amikor kinyitottam a szemem, a feleségemet pillantottam meg. Velem szemben ült, kócosan, az előtte álló bögre gőzölgött. Tekintetem az ablak felé fordítottam, és láttam, hogy kint már nappal van.

Az egész éjszakát itt töltöttem, mondta a feleségem, mint valami hontalan.

Vállat vontam, és arcom eltorzult, amikor a megmerevedett nyakamban fájdalmat éreztem.

Nem tudom elhinni, mondta a feleségem, hogy ennyire felindultál egy kis baráti gesztus miatt.

Egy kis gesztus, mondtam, ami órákon át tartott. Azt akartam, hogy a hangom szarkasztikus legyen, de akadozott és recsegett, mintha a nyelvem nem tudta volna feltalálni magát kiszáradt szájüregemben.

Tudnod kell valamit Ahmedről, hogy ezt megérthesd, mondta a feleségem.

Tenyerével átfogta a csészét, ahogyan ezt télen teszi, a meleg után vágyakozva, vagy úgy persze, ahogy az éjjel Ahmed tenyerét szorongatta.

Ahmed iraki, mondta a feleségem, és pár nappal ezelőtt tudta meg, hogy nővére és annak gyermekei életüket veszítették a bombázásban.

Egyenesen a szemembe nézett.

Nem tudtam, higgyek-e neki. Rákérdeztem: Hány gyereke volt?

Három, mondta a feleségem, és pislantott. Ezért eldöntöttük, folytatta, hogy mindannyian valamiféleképpen gondot viselünk róla, segítünk neki, hogy könnyebben elviselje ezt a veszteséget. Elmosolyodott, és a szájához emelte a csészét.

Mit iszol?, kérdeztem.

Teát, mondta a feleségem. Megnyalta a száját, és letette a csészét az asztalra.

Kinyújtottam a kezem, és tenyerem a forró csészétől még meleg markába fektettem. Feleségem sóhajtott, egészen halkán, és mindketten a tenyerünkre bámultunk: haloványnak tűnt az asztal sötét felületéhez képest. Éreztem, hogy az egyikben hevesen lüktet a vér, de nem voltam biztos benne, hogy melyikünkében.

Kicsit később a feleségem szóltanul, lassan elhúzta a kezét, az arcába csusszanó hajtincseket félresimította, felkelt, és kiment a konyhából. Hal-

lottam, ahogy a hálósobában kinyitja a faliszekrényt, valószínűleg a ruha után kutatva, amit aznap szándékozott viselni az iskolában. Elképzelttem, ahogyan a tábla előtt áll, és a kémiai képleteket írja. A diákok a padokban a háta mögött szorgalmasan átírnak mindent a tábláról a füzetükbe. Csak Ahmed nem ír, nyitott tenyerét nézi, mintha a sorsát olvasná ki a sötét bőrön húzódó fehéres vonalakból.

Felemeltem a kezem, elvettem a feleségem csészéjét, és egy korty teát ittam belőle. A tea langyos volt, és keserű az állástól. Legalább egy kiskanál cukrot kéne beletenni, gondoltam. Megmozdultam, a lábamat kihúztam a szék alól, de nem keltem fel. Láttam a tűzhely feletti polcon a cukroscsészét, még a kiskanál is ott feküdt mellette. Egy lépés, talán kettő, több nem kellett, hogy elérjem őket. Becsuktam a szemem, és lassan ismét az asztalra hajtottam a fejem. Valahol nagyon mélyen bennem, repülőgépet láttam mélyrepülésben, bombákat, ahogyan hullanak a szárnyai alól, lángnyelveket, amelyek a magasba emelkednek. Hallottam, ahogy a bejáratú ajtó kinyílik, majd becsukódik. A házban úrrá lett a csend. Kicsit később elnyávogta magát a macska, de bárhogyan is hívogattam és kukucskáltam rejtekhelyeibe, nem sikerült megtalálnom.

